

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2467/2015

Рж 437/2015

28.01.2016. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиоца Општине Сурдулица, коју заступа Јавни правобранилац Општине, против туженог С.М. из С., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из С., ради стицања без основа, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Р1 46/15 од 26.05.2015. године и ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2894/13 од 20.11.2013. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Нишу Р1 46/15 од 26.05.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2894/13 од 20.11.2013. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2894/13 од 20.11.2013. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 347/13 од 12.06.2013. године, којом је одбијен тужбени захтев којом је тужилац тражио да се тужени обавезе да му по основу стицања без основа за период од октобра 2004. до јуна 2006. године исплати 334.996,68 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе од доспелости до исплате, а тужилац обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију из свих законских разлога. Предложио је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом чл. 404. ЗПП, због потребе разматрања правног питања од општег интереса и уједначења судске праксе.

Решењем Р1 46/15 од 26.05.2015. године Апелациони суд у Нишу није предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији применом чл. 404. ЗПП.

Против овог решења тужилац је изјавио жалбу због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијано решење применом чл. 402. у вези чл. 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11) и нашао да жалба није основана.

У поступку нису учињене битне повреде из чл. 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Према чл. 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени апелационог суда, односно Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права (посебна ревизија).

И по оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетне дозвољености ревизије из чл. 404. ЗПП, нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса у погледу примене чл. 210. и 214. Закона о облигационим односима, већ се ради о решењу конкретног чињеничног и правног питања. Такође, уз ревизију су приложене неправноснажне судске одлуке, па нема ни потребе за евентуалним уједначењем судске праксе у погледу истог или сличног чињеничног и правног односа.

Како је жалба тужиоца неоснована, Врховни касациони суд је применом чл. 401. став 2. тачка 2. у вези чл. 404. став 3. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), који се примењује на основу чл. 506. став 2. овог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У конкретном случају, према чл. 506. став 2. ЗПП, ако је у поступцима из става 1. овог члана (поступцима започетим пре ступања на снагу овог закона), после ступања на снагу овог закона (после 01.02.2012. године) пресуда, односно решење којим се окончава поступак укинута и враћено на поновно суђење, поновни поступак спровешће се по одредбама тог закона. У овом случају, решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 2233/12 од 26.12.2012. године претходна првостепена пресуда је укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Према чл. 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради стицања без основа поднета је 02.11.2009. године.

Имајући у виду да се ради о спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора побијаног дела (334.996,68 динара), не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу чл. 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**